

tage Forandring i den Bestemmelse i Lov 2den Marts 1861 § 33, at Kjøre- og Ridsægter i Brandpolitiet's Tjeneste skulle godtgøres i Omgangen af Sogneægter. Da der ikke synes at være mere Grund til at give Betaling for saadanne Kjørser end for den øvrige Assistance, som det paahviler Landboerne at yde i Ildbrandsstilfælde, har man ikke fundet Betænkelse ved at foreslå, at denne Bestemmelse skal bortfalde, dog med den Indskrænkning, at der ydes Betaling for Transport af Sprøtter i Ildbrandsstilfælde, idet denne Kjørsel, der næsten altid vil falde den Sprøtens Station nærmest boende Kjørepligtige til Last, ikke med Billighed synes stadig at kunne affordres den samme Kjørepligtige uden imod Godtgørelse. Transport af Sprøtter i Ildbrandsstilfælde er derfor i nærværende Lovforslags § 23, 1. d. opført blandt de Kjørser, der kun mod Betaling kunne afkræves Kommunens Beboere. Det vil ligeledes være nødvendigt, at Reglerne om, hvorledes, der skal forholdes med Oprensningen og Vedligeholdelsen af de i den nævnte Lovs § 34 jvfr. § 35 ommeldte Vandsteder, forandres, og man har i saa Henseende foreslaet, at dette Arbejde altid skal udføres ved Entreprise efter Licitation eller ved leiede Folk for Kommunens Regning.

Til § 43.

Skjøndt det Sognebeboerne paahvilende Vagt og Arbejde til Kirkers og Kirkegaardes Istandsættelse og Vedligeholdelse ifølge sin Natur i og for sig ikke kan anses som kommunalt Pligtarbejde, kan det ikke nægtes, at der i Lovgivningen synes at gjøre sig en vis Tilhøilighed gjældende til at drage det ind under Reglerne om det kommunale Pligtarbejde. Saaledes henregner Forordningen af 26de Juni 1844 § 5 Nr. 1 Kjørser til Kirkers og Kirkegaardes Istandsættelse og Vedligeholdelse til Sognereiser, og Lov af 20de Juni 1850 § 18 henviser med Hensyn til disse Kjørser til de om Sognekjørsler i Almindelighed givne Forkrifter. Det kan ogsaa bemærkes, at Reglen i Forordningen af 27de Mai 1848 § 1, at det Pligtarbejde i offentlige og kommunale Anlig-

gender, som efter den tidligere Lovgivning paahvilede saavel Gaardmænd som Husmænd og Sinderster efter Omgang, herefter skulle paahvile Gaardmændene alene, saalænge det udføres som Naturalarbejde, efter hvad der er udtalt i Motiverne til bemeldte Forordning (Dep. Tid. f. 1848 S. 311—12), ogsaa skal finde Anvendelse paa Haandlangerarbejdet til Kirker (M. 18de April 1828 § 2); hvilket ogsaa i forskjellige forekommende Tilfælde er statueret fra Ministeriets Side. Men denne Tanke er dog paa ingen Maade gennemført i Lovgivningen. Ligesom der efter Forordningen af 26de Juni 1844 § 48 gjælder særegne Bestemmelser om Kjørser i de heromhandlede Diemed, hvilke endnu antages at staa ved Magt med Hensyn til Bestemmelsen af det Kjørsekvantum, som Kirkeieren er berettiget til at forlange af de Kjørsepligtige (Dep. Tid. for 1869, Side 815—16), saaledes har Ministeriet derhos i Cirkulære 16de Juli 1867 Nr. 5 antaget, at de heromhandlede Arbejder, og Udgifter ikke høre til de egentlige kommunale Udgifter, som Sogneraadet i Genhold til Landkommunalloven af 6te Juli 1867, § 17, er berettiget til at overtage for Kommunens Regning, men at hertil fordrer Amtsrådets Samtykke, ligesom man ved given Veilighed har udtalt, at det, naar Afløsning af de omhandlede Arbejder har fundet Sted ved Forening eller Kjendelse i Genhold til Lov af 28de Februar 1856, ikke uden særlig Forpligtelsesgrund kan paalægges Sogneraadet at reparere, opkræve og til Kirkeieren udbetale Vederlaget (jfr. Dep. Tid. af 1869 S. 338—39). I Betragtning af dette Forholds eiendommelige blandede Bessaffenhed har man derfor fundet det nødvendigt her at berøre det. Om det nu end mulig kunde frembyde sig som det Naturligste at paahvile dette Arbejdes Afløsning inden en vis Tid, maa det dog erkjendes, at en saadan Bestemmelse ialtfald ikke vilde finde sin rette Plads i nærværende Lov. Man har derfor anset det rigtigst her at indskrænke sig til at foreslå, at det skal have sit Forblivende ved de gjældende Regler om dette Forhold.

En lignende Bestemmelse har man bragt